

Dissabte 29 durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 13,1-9): I per aquest mateix temps es van presentar alguns que l'informaren [a Jesús] sobre el fet dels galileus, la sang dels quals Pilat barrejà amb la dels sacrificis d'ells. I en resposta els digué: «¿Penseu que aquests galileus eren més pecadors que tots els galileus, perquè han patit tals coses? No, us dic; però si no us convertiu, tots us perdreu de manera semblant. O aquells divuit sobre els quals caigué la torre de Siloè i els matà, ¿penseu que també ells eren més culpables que tots els homes que habitaven a Jerusalem? No, us dic; però si no us convertiu, tots us perdreu de manera semblant».

I els proposava aquesta paràbola: «Un tenia una figuera en la seva vinya, i anà a buscar-hi fruit, i no n'hi trobà. I digué al vinyater: “Mira que són tres anys que busco fruit en aquesta figuera i no n'hi trobo: talla-la. Per què, a més, ha d'esgotar la terra?”. Però ell, responent, li digué: “Senyor, deixa-la encara aquest any, fins que hi hauré cavat entorn i hi hauré tirat fem, per si dona fruit en endavant, i si no, la tallaràs”».

© Albada Editorial / evangelinet.net

«Anà a buscar-hi fruit, i no n'hi trobà»

Avui, les paraules de Jesús ens conviden a meditar sobre l'inconvenient de la hipocresia: «Un tenia una figuera en la seva vinya, i anà a buscar-hi fruit, i no n'hi trobà» (Lc 13,6). L'hipòcrita aparenta ser allò que no és. Aquesta mentida assoleix el seu punt més alt quan hom fingeix virtut (aspecte moral) essent viciós, o devoció (aspecte religiós) cercant-se ell mateix i els seus interessos i no Déu. La hipocresia moral abunda en el món, la religiosa fa mal a l'Església.

Les invectives de Jesús contra els mestres de la llei i els fariseus —més clares i directes en altres passatges evangèlics— són terribles. Hom no pot llegir o sentir el que acabem de sentir i llegir i no restar corprès, si realment ha entès o escoltat.

Ho diré en plural personal perquè tots fem l'experiència de la distància entre allò que aparentem que som i allò que som. Ho som els polítics quan ens servim del país proclamant que el servim; els cossos de seguretat quan protegim grups corruptes en nom de l'ordre públic; el personal sanitari quan suprimim vides incipients o terminals en nom de la medicina; els mitjans de comunicació social quan falsegem les notícies i pervertim la gent dient que la divertim; els administradors dels diners públics quan en desviem una part cap a les nostres butxaques (individuals o de partit) i ens vantem d'honestedat pública; els laïcistes quan impedim la dimensió pública de la religió en nom de la llibertat de consciència; els religiosos quan vivim de les nostres institucions amb infidelitat a l'esperit i a les exigències dels fundadors; els capellans quan vivim de l'altar sense servir abnegadament els nostres feligresos amb esperit evangèlic; etc.

Ah!: i tu i jo també, en la mesura que la nostra consciència ens diu què hem de fer i deixem de fer-ho i només ens dediquem a contemplar la palla en l'ull de l'altre i no volem ni tan sols adonar-nos de la biga que encega els nostres ulls. O no?

—Jesús, Salvador del món, salveu-nos de les nostres petites, mitjanes i grans hipocresies!

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Vet aquí que eres tu dins meu, i jo era fora de mi mateix, i jo et cercava al defora i em llançava, deforme com era, sobre aquestes belleses que tu vas crear. Lluny de tu em tenien aquelles coses, que si no estiguessin en tu, no tindrien ésser» (Sant Agustí)

-

«La fe autèntica, oberta als altres i al perdó, fa miracles. La figuera representa l'esterilitat, una vida que no dóna fruit, incapaç de fer el bé. I Jesús maleeix l'arbre de la figuera perquè no ha fet el que calia per a donar fruit» (Francesc)

-

«El pecat és present en la història de l'home: fóra inútil de voler-lo ignorar o de donar altres noms a aquesta realitat obscura. Per mirar de comprendre què és el pecat, cal reconèixer d'antuvi el lligam profund de l'home amb Déu. Fora d'aquesta relació, no desemmascararíem la veritable identitat del mal del pecat com a refús i oposició frontal amb Déu, amb tot el seu pes persistent damunt la vida de l'home i de la història» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 386)